

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.408 van 27 mei 1997
in de zaak A. 71.780/VII-14.706.**

In zake : de n.v. SPLENDOR,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. SPLENDOR op 25 oktober 1996 heeft ingediend om de
schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het
besluit van 13 maart 1996 van de Vlaamse regering hou-
dende bescherming als monument van "het herenhuis
gelegen Grote Markt 19 te Sint-Niklaas";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 12 december 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari
1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
P. FLAMEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en
van Advocaat N. DE CLERCQ die, loco Advocaat B. STAELENS
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt
dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog
geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie
uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uit-
spraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen
indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor
schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en
dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig
nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde
betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoek-
schrift het volgende doet gelden :

"1. De eigendomsbeperkingen

1.1. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betekent dat de eigendomsbeperkingen, zoals bepaald in het besluit onverkort gelden.

De bestreden beslissing verwijst wat de eigendomsbeperkingen betreft, naar het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 1993 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van de monumenten en de stads- en dorpsgezichten, dat vooreerst in artikel 2 een zware en zeer gedetailleerde positieve instandhoudingsplicht omschrijft en vervolgens in artikel 3 e.v. een hele reeks verbodsbepalingen opsomt, waaronder bijvoorbeeld het verbod om iets te wijzigen of te vervangen aan de constructieve elementen, het buitenschrijnwerk, gevelelementen, dakbedekking, e.d.

Deze beperkingen maken het voor verzoekende partij onmogelijk om een aangepaste bestemming en een concreet project te vinden voor het pand, nu aan de andere kant het B.P.A. 'Buurt de Castro' de vervanging van het pand voorstelt onder de stricte bepalingen van het gabarietenplan.

Zolang verzoekende partij geen zekerheid krijgt over de ter zake toepasselijke voorschriften, is een beslissing over de te geven aangepaste bestemming van het pand onmogelijk en gaat de verkommering door.

1.2. De vernietiging van de bestreden beslissing alleen, zonder voorafgaande schorsing, volstaat niet om aan de verzoekende partij een genoegzaam herstel te waarborgen voor het nadeel dat door de bestreden handeling wordt teweeggebracht.

Zo kunnen in geval van vernietiging vooreerst de eigendomsbeperkingen niet retro-actief ongedaan gemaakt worden, zij kunnen alleen ophouden. Voor het verleden is dan ook helemaal geen herstel mogelijk.

1.3. Hoewel de eigenaar van een geklasseerd monument schadeloosstelling kan bekomen, kan hij een ernstig nadeel lijden dat een schorsing door de Raad van State wettigt (R.v.St., MAGHERMAN en LEMMENS, nr. 39.157, 3 april 1992).

1.4. Het nadeel is zeker niet hypothetisch. De eigendomsbeperkingen zijn dadelijk, zij doen zich alle dagen reëel voor. Zij verhinderen zelfs om concrete plannen te maken. Aldus zit de verzoekende partij die de eigendom op de Grote Markt nummer 19 te Sint-Niklaas verwierf, in een onzekere situatie die niet toelaat ernstige beheers- of beschikkingsbeslissingen te treffen.

Deze maatregelen zijn dringend, gelet op de slechte toestand van het huis. De beslissingen daaromtrent dienen dan ook te kunnen genomen worden vooraleer de Raad ten gronde over het ingestelde annulatieberoep uitspraak zal kunnen doen.

2. De rechtsonzekerheid.

Tenslotte is het nadeel nog om een andere reden ernstig en moeilijk te herstellen, nl. omwille van de

rechtsonzekerheid die blijft bestaan over het al dan niet vervallen karakter van de inschrijving op de ontwerp-lijst.

Zoals uiteengezet in het eerste middel is de rangschikking immers laattijdig gebeurt, want niet binnen het jaar na de inschrijving op de ontwerp-lijst, zoals vereist door artikel 7 van het decreet.

De eventuele verlenging van de geldigheidsduur van de voorlopige rangschikking wordt niet vermeld in de bestreden beslissing, zodat er ook geen rekening mee gehouden kan worden. Indien toch het verlengingsbesluit van 23 november 1995 in rekening gebracht zou worden, dient te worden vastgesteld dat dit verlengingsbesluit om drie gegronde redenen onwettig is en dat ook om deze reden de definitieve rangschikking laattijdig gebeurde.

Derhalve bestaat de grootste rechtsonzekerheid over de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing, nu de inschrijving van het goed op de ontwerp-lijst reeds vervallen was vooraleer het definitieve beschermingsbesluit tot stand kwam.

Dit nadeel is alleszins ernstig aangezien de wetgever juist de periode van onzekerheid tussen de voorlopige en de definitieve rangschikking tot een minimum heeft willen beperken, nl. tot 18 maanden. Het ernstig karakter van het nadeel wordt als het ware door de wetgever bevestigd, zodat men hier op goede grond kan gewagen dat het voortzetten van de eigendomsbeperkingen en de daaruit voortvloeiende rechtsonzekerheid, een evident nadeel oplevert.

Verzoekende partij verwijst hierbij naar het arrest nr. 51.772, waarbij Uw Raad het middel dat de minister zijn bouwweigeringsbeslissing buiten de voorziene termijn van 30 dagen na het indienen van een rappelbrief had genomen en dus onbevoegd was, als voldoende ernstig aanneemt en vervolgens als volgt oordeelt over het nadeel :

'Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2 opgelegde voorwaarde beterft, dat verzoeker doet gelden dat hem door de bestendige deputatie vergunning was verleend om zijn bedrijfsgebouwen uit te breiden, dat de huidige bedrijfsgebouwen ontoereikend zijn, dat de 'weigeringsbeslissing van de bevoegde minister, gewezen op beroep van de gemachtigde ambtenaar, echter de grootste onzekerheid (doet) bestaan omtrent het recht van verzoekende partij om tot de bouwwerken over te gaan (en dat), hoewel de bestreden beslissing geen rechtskracht heeft, zij de facto (belet) dat verzoekende partij de bouwplannen uitvoert en zij namelijk aanleiding kan geven tot administratieve sancties en gerechtelijke procedures, (...)' ;
Overwegende dat met dit betoog de verzoekende partij aantoonst dat het nadeel ernstig is' ;
(R.v.St., VULSTEKE, nr. 51.772, 24 februari 1995 - ...).

In casu heeft de bestreden beslissing, gelet op de gegrondheid van het eerste middel, evenzeer geen rechtskracht, doch legt zij de facto wel zware eigendomsbeperkingen op die verzoekende partij verhinderen de nodige beslissingen te nemen omtrent het pand.

In voorkomend geval zou zij zich immers blootstellen aan de strafsanctie van artikel 13 e.v. van het Decreet van 3 maart 1976 en aan de gerechtelijke procedure van artikel 11, § 4 van het decreet (stillegging der werken).

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen";

Overwegende dat de verzoekende partij, die luidens de overgelegde statuten, een vennootschap is welke onder meer tot doel heeft zowel in België als in het buitenland, om het even welke operaties en handelingen betreffende onroerende goederen en rechten te verrichten, niet concreet uiteenzet noch aannemelijk maakt dat de eigendomsbeperkingen en de periode van onzekerheid die volgens haar voortvloeien uit de bestreden beslissing, voor haar een ernstig nadeel betekenen; dat de loutere omstandigheid dat bepaalde verplichtingen en verbodsbepalingen worden opgelegd met betrekking tot het beheer van een onroerend goed op zichzelf niet het bestaan van een ernstig nadeel inhouden; dat de verwerende partij terecht stelt dat de verzoekende partij niet aantoonst een beslissing te hebben genomen nopens de bestemming van het gebouw; dat niet is aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.